

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 30/22
V Lucemburku dne 22. února 2022

Rozsudek ve věci C-483/20
Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Celistvost rodiny – Již
přiznaná ochrana)

Členský stát může využít možnosti prohlásit žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou z důvodu, že žadateli již bylo přiznáno postavení uprchlíka jiným členským státem

Musí však být zajištěno zachování celistvosti rodiny, pokud je tímto žadatelem otec nezletilého dítěte bez doprovodu, které získalo doplňkovou ochranu v prvním členském státě

Navrhovatel se poté, co v roce 2015 získal postavení uprchlíka v Rakousku, přemístil na začátku roku 2016 do Belgie, kam následoval své dvě dcery, z nichž jedna byla nezletilá, a kde byl těmito dcerám v prosinci téhož roku přiznán status doplňkové ochrany. V roce 2018 podal navrhovatel v posledně uvedeném členském státě, v němž neměl právo pobytu, žádost o mezinárodní ochranu.

Tato žádost byla na základě belgických právních předpisů provádějících směrnici o řízeních¹ prohlášena za nepřipustnou z důvodu, že navrhovateli již přiznal mezinárodní ochranu jiný členský stát². Navrhovatel napadl toto odmítavé rozhodnutí u belgických soudů, přičemž poukázal na to, že právo na respektování rodinného života a povinnost zohlednit nejvlastnější zájem dítěte, zakotvené v článku 7 a v čl. 24 odst. 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), brání tomu, aby Belgie využila své možnosti prohlásit jeho žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou.

V této souvislosti se Conseil d'État (Státní rada, Belgie) rozhodla položit Soudnímu dvoru otázku ohledně případné existence výjimek z uvedené možnosti.

Velký senát Soudního dvora rozhodl, že **směrnice o řízeních³ vykládaná ve světle článku 7 a čl. 24 odst. 2 Listiny nebrání tomu, aby členský stát využil této možnosti z důvodu, že žadateli již bylo přiznáno postavení uprchlíka jiným členským státem, pokud je tímto žadatelem otec nezletilého dítěte bez doprovodu požívajícího doplňkové ochrany v prvním členském státě, přičemž však není dotčeno použití čl. 23 odst. 2 kvalifikační směrnice⁴, týkající se zachování celistvosti rodiny.**

Závěry Soudního dvora

Soudní dvůr v této souvislosti upřesnil, že členské státy nemají povinnost ověřovat, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu podle kvalifikační směrnice, pokud je taková ochrana již zajištěna v jiném členském státě. Za těchto okolností se členské státy musí zdržet využití možnosti, stanovené směrnicí o řízeních⁵, prohlásit žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou pouze tehdy, pokud z důvodu buď systémových či celoplošných nedostatků, nebo nedostatků týkajících se určitých skupin osob v tomto jiném

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60) (dále jen „směrnice o řízeních“).

² Podle čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních mohou členské státy považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou mimo jiné tehdy, pokud mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát.

³ Článek 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních.

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9) (dále jen „kvalifikační směrnice“).

⁵ Článek 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních.

členském státě předvídatelné životní podmínky tohoto žadatele jakožto osoby požívající tam mezinárodní ochrany ho vystaví vážné hrozbě, že bude podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu článku 4 Listiny.

S ohledem na význam zásady vzájemné důvěry pro společný evropský azylový systém totiž porušení ustanovení unijního práva přiznávajícího hmotné právo osobám požívajícím mezinárodní ochrany, které nemá za následek porušení článku 4 Listiny, nebrání členským státům ve využití uvedené možnosti. Na rozdíl od práva na ochranu před jakýmkoli nelidským a ponižujícím zacházením nejsou práva zaručená články 7 a 24 Listiny absolutní, a mohou tedy být omezena za podmínek stanovených v Listině⁶.

Soudní dvůr dále uvedl, že **kvalifikační směrnice⁷ ukládá členským státům povinnost zajistit zachování celistvosti rodiny zavedením určitých výhod ve prospěch rodinných příslušníků osoby požívající mezinárodní ochrany**. Přiznání těchto výhod⁸, mimo jiné přiznání práva pobytu, však vyžaduje splnění tří podmínek, které se týkají zaprvé postavení rodinného příslušníka ve smyslu uvedené směrnice⁹, zadruhé skutečnosti, že dotyčná osoba sama nesplňuje podmínky pro získání mezinárodní ochrany, a zatřetí slučitelnosti s osobním právním postavením dotyčného rodinného příslušníka.

Předně okolnost, že rodič a jeho nezletilé dítě absolvovali odlišné migrační cesty před tím, než se znovu setkali v členském státě, kde dítě požívá mezinárodní ochrany, nebrání tomu, aby byl rodič považován za rodinného příslušníka uvedeného dítěte, pokud byl tento rodič přítomen na území tohoto členského státu před tím, než bylo rozhodnuto o žádosti jeho dítěte o mezinárodní ochranu.

Dále státní příslušník třetí země, jehož žádost o mezinárodní ochranu je v členském státě, ve kterém jeho nezletilé dítě požívá mezinárodní ochrany, nepřipustná z důvodu postavení uprchlíka, které má v jiném členském státě, a byla proto odmítnuta, nesplňuje sám podmínky pro získání mezinárodní ochrany v prvním členském státě.

Konečně, pokud jde o slučitelnost přiznání výhod stanovených kvalifikační směrnicí s právním postavením dotyčného státního příslušníka, je třeba ověřit, zda nemá již v členském státě, který přiznal mezinárodní ochranu jeho rodinnému příslušníkovi, právo na příznivější zacházení, než jaké vyplývá z uvedených výhod. Třebaže to musí ověřit předkládající soud, v projednávaném případě tomu tak podle všeho není, jelikož přiznání postavení uprchlíka v členském státě neposkytuje tomu, kdo této mezinárodní ochrany požívá, příznivější zacházení v jiném členském státě, než jaké vyplývá z takových výhod v tomto jiném členském státě.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Článek 52 odst. 1 Listiny.

⁷ Článek 23 odst. 2 kvalifikační směrnice.

⁸ Tyto výhody jsou uvedeny v článcích 24 až 35 kvalifikační směrnice.

⁹ Článek 2 písm. j) kvalifikační směrnice.